



Φίλτατε κ. Ἀρσένη,

Μοῦ ἐζητήσατε νὰ σὰς μεταφράσω καὶ κανὲν διήγημα διὰ τὴν ὥραιάν σας «**Ποικίλην Στοάν**», ἣν ἀληθῶς ἡ πεφωτισμένη καὶ λαμπρὰ ὑμῶν Διεθνυνοῦς κατέστησεν ἐν ὑπὸ πᾶσαν ἔποιον πολύτιμον ἔργον. Ἀναζητήσας μάλιστα εἰς πολλοὺς τόμους διηγημάτων καὶ διηγημάτων τόσοσιν καὶ τόσοσιν Γάλλων διηγηματογράφων καὶ μὴ εὐρών τι τὸ δυνάμενον νὰ ἐφευκθῆσιν **ιδιαιτέρως** τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν σας, οἱ ὁποῖοι ἔχον κοροσθῆ ἀπὸ παρόμοια ἀναγνώσματα, ἐνεθυμήθησαν ὅτι εἰς ἓνα τόμον τοῦ Victor Tissot ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἡ Ἐρωτόληπτος Γερμανία**», εἶχον ἄλλοτε ἀναγνώσει περιεργονότας σελίδας, γραμμένας μὲ ἐπέμετρον χάριν καὶ μὲ ὕφος θεοπέσιον, καὶ ἐσκέφθησαν ὅτι θὰ ἦτο πολὺ καταλληλότερον καὶ πως καινοφανέστερον δι' ἐν τοσοῦτον ἐξαίρετον ἑλληρ. περιοδικὸν νὰ μεταφράσω ὀλίγα τινα ἀποσπάσματα τοῦ ἐν λόγῳ τόμου, ὅπερ καὶ ἔκαμα.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἐκλογή μου θὰ εὐαρεστήσῃ τοὺς πολλοὺς ἀναγνώστας τῆς ἀγαπητῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**», σὰς πέμπω καὶ ἐν νέον διήγημά μου καθὼς καὶ τινὰς ὅλως ἀνεκδότους στίχους μου,

Διατελὼν πάντοτε πρόθυμος φίλος

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΕΝ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ



Βασιλεὺς Φρειδερίκος Αὐγούστος ἔτρεφεν ὅλως ἐξαιρετικὴν συμπάθειαν πρὸς τὰς Γαλλίδας.

Κατὰ τὴν ἐν Βαρσοβία διαμονὴν του ἤκουσε μίαν ἡμέραν νὰ γίνεταί λόγος περὶ τινος Γάλλου, Δουβάλ καλουμένου, τοῦ ὁποίου ἡ κόρη ἦτο τόσοσιν ὥραία, ὥστε καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ Πολωνίδες παρήρχοντο ἀπαρατήρητοι πρὸ αὐτῆς.

Ὅλοι οἱ κομψευόμενοι τῆς πόλεως τὴν περιετριγύριζον, ἀλλ' ἡ κόρη ἦτον ἐνάρετος καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὴν κατακτήσῃ.

Ὁ Βασιλεὺς, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, κατελήφθη ὑπὸ τόσοσιν ζωνῆρας περιεργείας, ὥστε ἠθέλησε νὰ τὴν γνωρίσῃ.

Ἐκάλεσε τὸν ἰδιαιτέρον γραμματεῖα του κ. δὲ Ῥαντζῶ καὶ τῷ εἶπε νὰ τὸν βοηθήσῃ, ὅπως μετεμφισθῆ τὴν ἑσπέραν τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ μετέβαινον ὁμοῦ incognito νὰ εὕρουσιν τὴν ὥραιάν Ἀνριέττην. «Πρὸ παντός, τῷ συνέστησεν ὁ Βασιλεὺς, νὰ μὴ ἀναφέρῃς οὔτε λέξιν εἰς τὴν κυρίαν δὲ Κοζέλ περὶ τῆς νυκτερινῆς μας αὐτῆς ἐκδρομῆς».

Ἡ κυρία δὲ Κοζέλ ἦτο τότε ἡ ἐπίσημος ἐρωμένη τοῦ Φρειδερίκου Αὐγούστου.

Τὴν ἑσπέραν ὁ Βασιλεὺς μετέβη παρὰ τῆς κυρίαν δὲ Κοζέλ, καὶ τῇ ἀνέφερεν ὅτι τῷ προϋτάθη μυστικὴ συνέντευξις μετὰ τοῦ κόμητος



Τοβιάνσκη, άνεψιού του έξάρχου καρδιναλίου, άλλ' ότι, μή τολμῶν νά τόν δεχθῆ εἰς τήν βασιλικήν έπαυλιν, τῷ ᾠρισεν ὡς τόπον συνεντεύξεως ἰδιωτικῆν τινα οἰκίαν, ἐν ἧ θά μετέβαινον ἀμφοτέροι μετημφιεσμένοι.

— Θα πάρω μαζί μου καί τόν 'Ραντζῶ, προσέθηκεν ὁ Βασιλεύς· ἔχω ἀπόλυτον πεποίθησιν εἰς τήν ἐμπιστοσύνην του, τόσῳ μᾶλλον καθόσον εἶναι συγγενής σας καί μου τόν ἐσυστήσατε σεῖς.

Ὁ Φρειδερίκος Αὐγουστος ἐπρόφερε τὰς λέξεις αὐτάς μέ τοιαύτην ἀφέλειαν, ὥστε προέλαβε τήν διορατικότητα τῆς κυρίας δέ Κοζέλ.

— Ἄν καί ὁ ἐξάδελφός μου θά ἔχη τήν τιμὴν νά σᾶς συνοδεύσῃ, Μεγαλειότατε, ὑπέλαβεν ἐκείνη, θά ἤμαι οὐχ ἦττον πολὺ ἀνήσυχος. Εἰμπορεῖ νά σᾶς συμβῆ κανέν δυστύχημα. Ἡ Βαρσοβία εἶναι γεμάτη ἀπὸ προδότας, οἱ ὅποιοι ἔχουν ὀρκισθῆ νά σᾶς φονεύσουν. Ὡ! Πολὺ ἐπεθύμουν νά σᾶς συνοδεύσω κ' ἐγώ . . . Ἄν τολμήσῃ κανεὶς νά ἐγγίσῃ ἐπάνω σας, ὁ 'Ραντζῶ καί ἐγώ θά σᾶς ὑπερασπισθῶμεν, καί θά φονευθῶμεν καί οἱ δύο μας πρὶν κτυπηθῆτε σεῖς! . . .

Ὁ Βασιλεύς, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν τῆς ἐρωμένης του, ἠσθάνθη τύψεις συνειδότος ὅτι τὴν ἠπάτα, καί παρ' ὀλίγον νά τῇ ὁμολόγῃ τὴν ἀλήθειαν· ἀλλά, σκεφθεὶς ὅτι ἡ ὁμολογία του αὐτὴ εἰς οὐδέν ἄλλο θά συνετέλει ἢ εἰς τὸ νά τὴν λυπήσῃ, τὴν παρεκάλεσε νά μή ἐπιμένῃ νά τόν συνοδεύσῃ, διότι προετίμα νά μή μεταβῆ εἰς τὴν συνέντευξιν μᾶλλον παρὰ νά τὴν ἐκθέσῃ εἰς ἐπικίνδυνον περίστασιν. Ἡ κυρία δέ Κοζέλ ὑπεχώρησεν εἰς τὰς εὐλόγους δικαιολογίας τοῦ Βασιλέως, καί τὴν ἐσπέραν ὁ Φρειδερίκος καί ὁ κ. δέ 'Ραντζῶ μετέβησαν περὶ παρὰ τῷ Δουβάλ, ὅστις διετῆρει μικρὸν καπηλεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπώλει οἶνους τῆς Γαλλίας.

Ἐζήτησαν ἐν ἰδιαιτέρον δωματίον, καί ὁ κ. δέ 'Ραντζῶ, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν θαμῶνων τοῦ καταστήματος, ἐκάλεσε τὴν Ἄνριέττην, εἰς τὴν ὁποίαν παρουσίασε τὸν Βασιλέα ὡς ἀξιωματικὸν φίλον του.

Ἡ νεᾶνις, ἥτις μόνον διερχόμενον εἶχεν ἴδει κάποτε τὸν Βασιλέα, ἠπατήθη εὐκόλως.

Ἐν τούτοις, μετὰ τινὰς στιγμὰς συνομιλίας, καθ' ἣν ὁ Φρειδερίκος Αὐγουστος τῇ ἐξεφράζετο μέ πολλὴν τρυφερότητα, ἡ Ἄνριέττη τὸν ἠτένισε μέ περισσώτεραν προσοχὴν :

— Περιέργον! Ἀνέκραξεν αἰφνης. Ὅσον περισσώτερον σᾶς κυττάζω, τόσον περισσώτερον εὐρίσκω ὅτι ὁμοιάζετε μέ τὸν Βασιλέα!

— Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἀκούω ὅτι ἔχω τὴν τιμὴν νά τοῦ ὁμοιάζω, εἶπεν ὁ Βασιλεύς. Ἐπεθύμουν νά τοῦ ὁμοιάζον μᾶλλον κατὰ τὴν δύναμιν ἢ κατὰ τὴν μορφήν, διὰ νά ἤμαι εἰς θέσιν νά ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχίαν σας . . .

— Δὲν εἶμαι δούλη τοῦ συμφέροντος ἐγώ, ἀπεκρίθη ἡ Ἄνριέττη, καί ἂν ὁ Βασιλεύς μέ ἠγάπα, αἰσθάνομαι ὅτι θά τὸν ἠγάπων μᾶλλον διὰ τοὺς ἐπινοίας ποῦ ἤκουσα περὶ αὐτοῦ παρὰ διότι θά μ' ἔκαμνεν εὐτυχῆ.

— Ἄ! Δεσποινίς, ἀνέκραξεν ὁ Βασιλεύς, ἂν ἦναι ἔτσι, ἀγαπήσατέ με λοιπὸν χάριν τῆς ὁμοιότητος τὴν ὁποίαν ἔχω μέ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

— Ὁμοιάζετε πράγματι μὲ τὸν Βασιλέα· ἀλλ' ἡ καρδιά σας εἶναι τόσον τρυφερά ὅσαν ἡ ἰδική του, ἡ ὁποία μόνη εἰμπορεῖ νὰ μ' ἐλκύσῃ;

— Μάλιστα δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Βασιλεὺς, ἔχω καὶ τὴν τρυφερὴν καρδίαν καὶ ὅλα τὰ προτερήματα, τὰ ὁποία ἀποδίδουν εἰς τὸν Βασιλέα, διότι εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Καὶ εἰπὼν τὰς λέξεις αὐτάς ἐξέβαλε τὴν ξανθὴν του φενάκην, ἣτις ἔκρυπτε τὴν κόμην του, καὶ ἀνοίξας τὸν μανδύαν του, τῇ ἔδειξε τὸν ἀστέρα τοῦ τάγματος τοῦ Ἐλέφαντος, κεντημένον ἐπὶ τῆς στολῆς του. Ἡ Ἀνριέττη τοσοῦτον κατεπλάγη, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ λέξιν. Τότε ὁ Βασιλεὺς, ἐπωφελούμενος τῆς παραχῆς τῆς, τῇ ἐξέφρασε τὸν ἔρωτά του καὶ τῇ προσέφερε τὴν καρδίαν του. Ἡ νεᾶνις συνῆλθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀνέλαβε τὴν φυσικὴν τῆς φαιδρότητα. Ἐψαλλε Γαλλικὰ ἄσματα καὶ συμπεριφέρθη μετὰ παιδικῆς εὐθυμίας. Ὁ Βασιλεὺς θὰ ἤθελε βεβαίως νὰ τὴν ἔβλεπε διαφορετικὴν, ἀλλ' ἡ Ἀνριέττη δὲν ἦτο τῆς αὐτῆς ιδέας, καὶ ὁ μονάρχης ὑπέκυψεν εἰς τὴν θέλησίν τῆς. Ἐν τέλει ἀπεχωρίσθησαν μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ ἐπανίδωσιν ἀλλήλους τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπαύριον.

Ἦτο σχεδὸν πρῶν ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἐπέστρεψεν εἰς τ' ἀνάκτορα. Εὗρε τὴν κυρίαν δὲ Κοζέλ καθημένην παρὰ τὴν ἐστίαν. Διατελῶν ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς Ἀνριέττης, τὴν ἠρώτησε μετὰ πολλῆς ψυχρότητος, διατί δὲν εἶχε κατακλιθῆ.

Σὰς ἀνέμενον, Μεγαλειότατε, τῷ εἶπε μελαγχολικῶς ἐκείνη; καὶ ἀνησυχῶν πολὺ διὰ σὰς.

Πρέπει ἐν τούτοις νὰ συνειθίσητε εἰς τὴν ιδέαν ὅτι δὲν θὰ μὲ βλέπητε πάντοτε πλησίον σας, ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς· καὶ ὅταν θὰ ἦμαι ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ μου, δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἠμπορέσητε νὰ μὲ ἀκολουθήσητε.

— Διατί ὄχι; Ἀπεκρίθη ἐκείνη· θὰ σὰς ἀκολουθήσω παντοῦ· πλησίον σας δὲν θὰ ἔχω κανένα φόβον. Ἀλλὰ τί σὰς συνέβη; Μοῦ φαίνεσθε σκυθρωπός...

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς, εἶμαι δυσηρεσθημένος ποῦ σὰς εὗρηκα ἄγρυπνον.

Τὸ ψυχρὸν ὕφος, μεθ' οὗ ὠμίλει, παρέσχεν ὑποψίαν εἰς τὴν κυρίαν δὲ Κοζέλ, τὰς ὁποίας αὐτὴ ἀπεφάσισε ν' ἀποκρύψῃ μέχρις οὗ κατορθώσῃ νὰ διαφωτίσῃ τὰς ἀμφιβολίας τῆς. Κατεκλιθῆ καὶ ὁ Βασιλεὺς, ὅστις μετενόησεν ἤδη ὅτι τὴν ἔκαμε ν' ἀνησυχῆσῃ, δὲν ἠθέλησεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ.



Ὅταν τὴν πρῶταν ἐγερθεῖς μετέβη εἰς τὸ συμβούλιόν του, ἐκείνη ἐπωφελήθη τῆς ἀπουσίας του, ὅπως συνομιλήσῃ ἰδιαιτέρως μετὰ τοῦ κ. δὲ Ῥαντζῶ. Τῷ ἀπέτεινε σχετικὰς ἐρωτήσεις καὶ ἐζήτησε νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ ποῦ εἶχε μεταβῆ ὁ Βασιλεὺς. Ὁ κ. δὲ Ῥαντζῶ, χωρὶς ποσῶς νὰ θορυβηθῇ, τῇ εἶπεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς συνέντευξιν μετὰ τοῦ κόμητος Τοβιάνσκη.

— Σὰς πιστεύω, εἶπεν ἐκείνη, ἀλλὰ προσέχετε μὴ με ἀπατάτε, διότι, νὰ ἦσθε βέβαιος, θὰ μετανοήσητε.

Ὁ κ. δὲ Ῥαντζῶ μετεβίβασεν εἰς τὸν Βασιλέα τὴν μετὰ τῆς κυρίας δὲ Κοζέλ συνομιλίαν του.

— Σὰς ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ ἡγεμῶν, ὅτι ἡ ἐξαδέλφη σας με λυπεῖ πολὺ. Τὴν ἀγαπῶ : Εἶναι ἀηληπισμένη καὶ κατὰ συνέπειαν ἰκανὴ νὰ καταφυγῇ εἰς πᾶν μέσον. Οὐχ ἦττον ἡ Ἀνριέττη δὲν μοῦ εἶναι καθόλου ἀδιάφορος. Τί νὰ κάμω ;

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ κ. δὲ Ῥαντζῶ, πρέπει ν' ἀφοσιωθῆτε εἰς ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε περισσότερο, καὶ νὰ μὴ σκέπτησθε πλέον τὴν ἄλλην.

Ὁ Βασιλεὺς οὐδὲν ἀπεκρίθη καὶ μετέβη παρὰ τῇ ἐρωμένῃ του.

Τὴν εὔρε κλαίουσαν.

— Τί ἔχετε, κυρία, τῇ εἶπε, καὶ πόθεν προέρχεται ἡ θλίψις σας αὐτή ;

— Ὡχ ! Μεγαλειότατε, δὲν εἰξεύρω, ἀλλ' ἡ καρδιά μου μοῦ λέγει ὅτι μοῦ, εἴσθε ἄπιστος. . . .

Ὁ Βασιλεὺς προσεπάθησε διὰ μυρίων λόγων νὰ τὴν παρηγορήσῃ, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴ τὸν ἀδικῇ μὲ ὑποψίας, τῶν ὁποίων αὐτὸς ἦτον ὑπέρτερος. Καὶ διὰ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοιαύτας θλιβερὰς σκέψεις, τῇ ὠμίλησε περὶ τῶν ὑποθέσεων του καὶ τῇ ἀνέφερον ὅτι ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐπανίδῃ κρυφίως καὶ πάλιν τὸν κόμητα Τοβιάνσκη.

— Δὲν ἔχω τίποτε ν' ἀντίπω, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἴδῃτε τὸν κόμητα Τοβιάνσκη.

Ὁ Βασιλεὺς, τὸν ὁποῖον ἡ ὑποτροπὴ αὐτὴ παρῶργιζε, τῇ εἶπεν ὅτι δὲν ἡγάπα οὔτε τὰς ὑποψίας, οὔτε τὰς ἐπιπλήξεις.

Ἐν τούτοις, ἅμα ἐνύκτωσε, μετέβη νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ἀνριέττην. Τὴν εὔρεν ὀλιγώτερον ἐπιφυλακτικὴν : Εἶχεν ἐκμυστηριευσθῆ εἰς τὴν μητέρα της τὰ διατρέξαντα μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Βασιλέως, καὶ εἶχε λάβει παρ' αὐτῆς μαθήματα, τὰ ὁποῖα τὴν κατέστησαν ἐπιτηδειοτέραν καὶ ἀπέσβεσαν τοὺς ἐναπομένοντας αὐτῇ ἐνδοισμούς. Ὁ Βασιλεὺς ἐθριάμβευσεν, ἀλλὰ τὰ δάκρυα τῆς Ἀνριέττης κατέκλυσαν τὸν θρίαμβόν του, καὶ οὐδέποτε κόρη παρεδόθη μὲ γλυκυτέρους στεναγμούς. Οἱ δύο ἐρασταὶ ἐπανειλημμένως ἐξεφράσθησαν πρὸς ἀλλήλους ὅτι ἡγαπῶντο καὶ τὸ ἐξεφράσθησαν κατὰ διαφοροὺς τρόπους.

Ἦτον ἤδη προκεχωρηκυῖα ἡ νύξ ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἀπεσύρθη. Πρὶν ἢ ἀποχωρισθῆ τῆς ὥρας Ἀνριέττης, τὴν παρεκάλεσε νὰ τηρήσῃ μυστικὸν τὸν ἐρωτὰ των. Τῇ ὑπέσχεθῃ ὅτι θὰ τὴν ἐβλεπε συχνά, καὶ συνεφώνησαν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἐκείνη εἰς τὰ ἀνάκτορα, μὲ ἀνδρικά ἐνδύματα, ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν τοῦ κ. δὲ Ῥαντζῶ.

Ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἀπεσύρετο μετὰ τοῦ ἐμπίστου αὐτοῦ, τῷ συνέβη ἀπρόοπτόν τι, τὸ ὅποιον μικροῦ δεῖν ἀπεκάλυπτε τὸν ἔρωτά του. Εἷς ἐκ τῶν σωματοφυλάκων ἤρᾶτο παραφόρως τῆς Ἀνριέττης, καὶ ἐσκέπτετο νὰ τὴν νυμφευθῇ. Εἶχον παρέλθει δύο ἡμέραι, καθ' ἃς δὲν ἠδυνήθη νὰ τῆς ὁμιλήσῃ, ὅταν μία ὑπηρετρία τῷ εἶπεν ὅτι ἡ Ἀνριέττη εἶχε διέλθει δύο κατὰ συνέχειαν νύκτας μετὰ τοῦ κ. δὲ Ῥαντζῶ καὶ ἄλλου τινὸς ἀξιώματι.

Ὁ σωματοφύλαξ, μανιωδῶς ζηλοτυπήσας, ἀπεφάσισε νὰ φονεύσῃ ἐκεῖνον, ὅστις τῷ ἀφήρησε τὴν ἐρωμένην του, καί, διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ ἀσφαλέστερον, παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ἀδελφόν του, ὅστις ἦτο καὶ αὐτὸς σωματοφύλαξ, καὶ περιέμενον ἀμφοτέροι τὸν κ. δὲ Ῥαντζῶ εἰς τινα ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ Δουβάλ. Ἄμα τὸν εἶδον μακροθὲν τοῦ ἐφώναζαν νὰ ξιφουλκήσῃ. Ἄλλ' ὁ κ. δὲ Ῥαντζῶ, ὅστις ἐφοβεῖτο μὴ ἀνακαλυφθῇ ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὅστις ὑπέθεσεν ὅτι οἱ ἀπειλοῦντες αὐτὸν ἦτο πιθανὸν νὰ ἠπατώντο, διότι ἐγνώριζεν ὅτι πρὸς οὐδένα εἶχε δώσει ἀφορμὴν ἔριδος, τοῖς ἀνέφερε τ' ὄνομά του καὶ τοῖς εἶπεν ὅτι ἂν πράγματι εἶχον ἀφορμὴν τινα ἐναντίον του, ἦτο πρόθυμος νὰ τοὺς ἱκανοποιήσῃ· ἀλλὰ τοὺς παρεκάλεσε νὰ τῷ παράσχωσι προθεσμίαν ἡμισείας ὥρας διὰ νὰ φέρῃ ἀπάντησιν εἰς τὸν Βασιλέα σχετικῶς πρὸς μίαν ἐντολήν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸν εἶχεν ἐπιφορτίσει.

— Ὅχι, ὄχι, ἀνέκραξεν ὁ σωματοφύλαξ, δὲν θὰ μοῦ διαφύγητε! Μοῦ ἀφηρηπάσατε τὴν ἐρωμένην μου· θὰ σᾶς φονεύσω ἢ θὰ μὲ φονεύσητε!

Ὁ κ. δὲ Ῥαντζῶ ἠναγκάσθη νὰ ξιφουλκήσῃ. Ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔλαβε μέρος ἐφ' ὅσον ἔβλεπεν ὅτι ὁ ἕτερος σωματοφύλαξ ἔμενε θεατῆς ὡς αὐτός. Ἄλλ' ὅταν τὸν εἶδεν ἐνούμενον μετὰ τοῦ συντρόφου του διὰ νὰ καταβάλλωσιν ἀμφοτέροι τὸν κ. δὲ Ῥαντζῶ, ἔσπευσεν εἰς βοήθειάν του μετὰ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ὀρμήσας κατὰ τοῦ δευτέρου σωματοφύλακος, τῷ κατέφερε κτύπημα τόσον ἰσχυρὸν ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ὥστε τὸν ἠνάγκασε νὰ ῥίψῃ τὸ ξίφος του. Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀνελάμβανε, διήρχετο ἅμαξά

μετ' ἀκολουθῶν κρατούντων πυρσούς. Ὁ ἀφωπλισμένος σωματοφύλαξ ἀνεγνώρισε τὸν Βασιλέα· ἔκραξεν εἰς τὸν ἀδελφόν του νὰ κρατηθῇ, καὶ ῥίφθεις εἰς τὰ γόνατα: «Μεγαλειότατε, τῷ εἶπεν, εἶμαι ἄξιος θανάτου· θὰ ἤμην πολὺ εὐτυχής, ἐὰν ἐφονευόμην διὰ τῆς χειρὸς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Δὲν ζητῶ παρ' αὐτῆς χάριν, διότι ὁμολογῶ ὅτι τὸ σφάλμα μου εἶναι ἀσυγχώρητον».

— Ἀπατᾶσθε, ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς, δι' ἐμὲ κανὲν σφάλμα δὲν εἶναι ἀσυγχώρητον, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζω ὅτι δὲν ἔγινε μετὰ κακὴν πρόθεσιν. Συγχωρῶ τὸ ἰδιόκινόν σας σφάλμα, διότι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν εἶχετε σκεφθῆ νὰ ἐπιτεθῆτε ἐναντίον ἐμοῦ τοῦ ἰδίου. Σᾶς διατάττω ἀμφοτέρους νὰ ζητή-





σπτε συγγνώμην ἀπὸ τὸν Ῥαντζῶ διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ προσβολὴν καὶ νὰ τοῦ ἀποδίδητε τοῦ λοιποῦ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν.

Τοὺς ἐπέπληξε διὰ τὸν τρόπον μεθ' οὗ ἐπετέθησαν καὶ τοῖς ἀπηγόρευσε νὰ κάμωσι λόγον περὶ τοῦ συμβάντος καὶ νὰ εἰπωσιν ὅτι τὸν συνήτησαν. Μετὰ τοῦτο ἀπεσύρθη, καταλιπὼν τοὺς δύο σωματοφύλακας τὸσον τρομαγμένους καὶ ταυτοχρόνως τὸσον ἐκπεπληγμένους διὰ τὴν ἀγαθότητά του, ὥστε δὲν εἶχον τὴν δύναμιν κἄν νὰ τὸν εὐχαριστήσουν . . .



Ἐν τούτοις ἡ κυρία δὲ Κοζέλ ἤρχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν ἐδείκνυε πλέον τὴν ἰδίαν προθυμίαν δι' αὐτήν. Δὲν ἀμφεβαλλεν ὅτι νέα τις ἐρωμένη ὑπέβηξεν ἡ αἰτία τῆς μεταβολῆς του αὐτῆς· ἀλλὰ, παρὰ πάσας τὰς προσπαθείας της, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Κατόπιν μακρῶν ἐρευνῶν, εἰς τῶν θαλαμηπόλων τοῦ Βασιλέως τῇ ἔκαμε γνωστὸν ὅτι ὁ Βασιλεὺς διέρχεται συχνάκις πολλὰς ὥρας μετὰ τινος νέου, ὅστις ὡς ἐκ τῆς καλλονῆς του καὶ τοῦ μυστηριώδους ὕφους του εἶναι πιθανὸν νὰ ᾔῃ νῆαι νεᾶνις μετμημφισμένη. Ἡ εἰδησις αὕτη διεφώτισεν ἐν τῷ ἅμα τὰς μυρίας ἀμφιβολίας, αἵτινες ἐτάραττον τὸν νοῦν της. Ἡ θέσις της οὐχ ἤττον δὲ κατέστη καλλιτέρα. Φύσει ὑπερήφανος, δὲν ἐθεώρει ἄξιον ἑαυτῆς νὰ καταφύγῃ εἰς ἐρωτικά παράπονα· ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη εἰς ἐξηγήσεις μετὰ τοῦ Βασιλέως καί, ἐν τῇ χαρακτηριζούσῃ αὐτὴν ἐπιτηδειότητι, ἐκρινεν ὀρθὸν νὰ μὴ δεῖξῃ τὴν ὀργὴν της εἰς τὸν Βασιλέα, πρὶν ἢ δυνήθῃ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἐνοχὴν του.

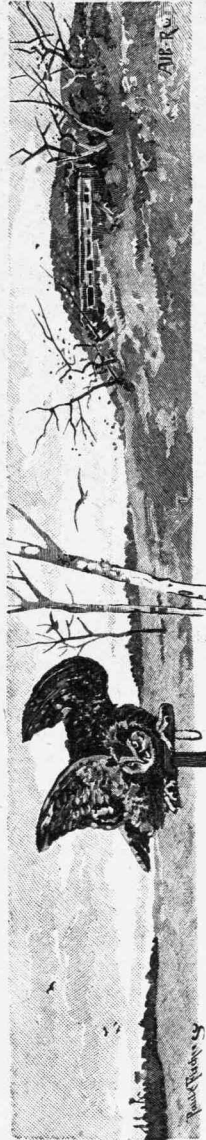
Ἐνῶ ἐσκέπτετο πῶς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ, ὁ Βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἰδὼν αὐτὴν περιλύπον, τὴν ἠρώτησε τί τὸ αἷτιον τῆς θλίψεώς της καὶ διατί ἀπὸ τινος καιροῦ τὴν ἔβλεπε πάντοτε κλαίουσαν.

Ἡ κυρία δὲ Κοζέλ τῷ ἀπεκρίθη ὅτι ἠσθάνετο πῶς δὲν ἠγαπᾶτο πλέον παρ' ἐκείνου καὶ ὅτι ἡ καρδιά του εἶχεν ἀποσκιρτήσῃ πρὸς ἄλλην.

Ὁ Βασιλεὺς, ἐκπλαγείς ὅτι ἦτο τὸσον καλῶς πληροφορομένη, προσεπάθησε νὰ τὴν βεβαιώσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ἐκείνη, σὰς πιστεύω. Ἄλλὰ σὰς προειδοποιῶ, Μεγαλειότατε, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ὑποστῶ τὴν τύχην τῶν ἄλλων ἐρωμένων σας. Ἐγκατέλειψα πρὸς χάριν σας τὸν σύζυγόν μου, ἔχασα τὴν ὑπόληψίν μου, διότι μοὶ ὠρκίσθητε αἰωνίαν πίστιν.



Τὴν ἐγκατάλειψίν μου θὰ τὴν πληρώσητε μὲ τὴν ζωὴν σας: Θὰ σᾶς φονεύσω, — καὶ θὰ φονευθῶ κατόπιν διὰ τὰ τιμωρήσω διὰ τοῦ θανάτου μου τὴν ἀδυναμίαν μου τοῦ νὰ σᾶς ἀγαπήσω.

Ἄν καὶ ἦτο ἀνόητος ἡ παραφορὰ αὕτη τῆς κομίσεως, ὁ Βασιλεὺς οὐχ ἤττον συνεκινήθη τὴν καθυσύχασεν ὀλίγον, καὶ ἔμεινε πολλὰς ὥρας μετ' ἐκείνης. Ἐσκέπτετο νὰ εὕρῃ τρόπον, ὅπως γαληνεύσῃ τὴν ὀρμὴν τῆς ζηλοτυπίας της, ὅταν τῷ ἀνήγγειλον τὴν ἔλευσιν ἀγγελιαφόρου, ὅστις τῷ ἐγνωστοποίησεν ὅτι οἱ Σουηδοὶ ἔβαινον ὀλοταχῶς κατὰ τῆς Βαρσοβίας. Ἄλλαι λοιπὸν φροντίδες τὸν ἀπησχόλουν. Ἦτον ἠναγκασμένος νὰ φύγῃ διότι οἱ Πολωνοὶ τὸν ἐγκατέλιπον. Ἀπεσύρθη εἰς τὴν Κρακοβίαν, ὅπου συνήγαγε νέον στρατιωτικὸν σῶμα καὶ ἐκάλεσε τοὺς Σάξωνας· καὶ ὅταν ἐπίεσθη ὅτι ἦτον εἰς θέσιν μὲ τὰς νέας αὐτὰς δυνάμεις του ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς δυνάμεις τοῦ Καρόλου ΙΒ', ἐβάδισε πρὸς συνάντησίν του, μὲ τὴν ἀπόφασιν ν' ἀναθήσῃ τὴν τύχην του εἰς τὴν ἐκβασιν ὀριστικῆς μάχης. Ἀλλὰ πρὶν ἢ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων του, ἐπεμφε τὴν κόμισσιν δὲ Κοζέλ εἰς Σαξωνίαν. Ὁ ἀποχωρισμὸς τῶν δύο ἐραστῶν ἐγένετο μετὰ πολλῆς τρυφερότητος καὶ οὐχ ἤττον μετ' ἀληθοῦς θάρρους. Ἡ κυρία δὲ Κοζέλ παρεκάλεσε τὸν Βασιλέα νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ μείνῃ πλησίον του: «Θὰ φορέσω ἀνδρικὰ ἐνδύματα, τῷ ἔλεγε, θὰ μάχωμαι εἰς τὸ πλευρόν σας. Δὲν τὴν πολυλογαριάζω τὴν ζωὴν μου καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ τὴν θυσιάσω διὰ σᾶς.»

— Ὅχι, ὄχι, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς, ἡ ζωὴ σας μοῦ εἶναι πολυτιμοτάτη, διατηρήσατέ την. Δὲν θὰ ἐκθέσω εἰς τὴν τύχην μιᾶς μάχης πᾶν ὅ,τι ἔχω προσφιλέστερον: Σᾶς καὶ τὸ στέμμα μου. Ἀναχωρήσατε διὰ Δρέσδην· ὅταν εἰξεύρω ὅτι εὕρισκεσθε ἐν ἀσφαλείᾳ, θὰ μάχωμαι μετὰ περισσοτέρας γενναιότητος. . .

Ἡ κόμισσα συνήνεσε ν' ἀναχωρήσῃ. Ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ ὑποψίαι, τὰς ὁποίας εἶχε συλλάβει ἐν Βαρσοβίᾳ δὲν τὴν εἶχον ποσῶς ἐγκαταλίπει, ἐπωφελήθη τῶν συγκινήσεων τοῦ ἀποχωρισμοῦ καὶ ἠρώτησε τὸν Βασιλέα ἐὰν πράγματι αἱ ἀμφιβολίαι της ἦσαν βάσιμοι. Ὁ μονάρχης, ὅστις δὲν ἐνθυμείτο πλέον τὴν Ἀνριέττην, ἀπομείνας εἰς Βαρσοβίαν, τῇ ὠμολόγησε πᾶν ὅ,τι ἔλαβε χώραν. Ἡ κυρία δὲ Κοζέλ δὲν ἔδειξε δυσάρεσκίαν, ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν κ. δὲ Ῥαντζῶ.

Ἀνεχώρησεν εἰς Δρέσδην, ὅπου δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἐκυβέρνα αὐτὴ μᾶλλον ἢ ὁ Πρίγκηψ τῆς Φυρστεμβέργης, ὁ διορισθεὶς Ἀντιβασιλεὺς.

Ὁ Βασιλεὺς, ἠττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Καρόλου ΙΒ', ἠναγκάσθη νὰ συσπειρωθῆ εἰς Ἐλβαν. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του εὗρε τὴν κόμισσιν δὲ Κοζέλ εἰς ὠδίναν τοκετοῦ. Κατὰ τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας καθ' ἃς αὕτη ἔμενε κλινῆρης, μετὰ τὸν τοκετόν, ὁ Βασιλεὺς διήρχετο μέρος τῆς ἡμέρας παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της. Ἐμερίμνα δι' αὐτὴν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος.

Ἡμέραν τινὰ ἐνῶ συνωμίλουν, ὁ κ. δὲ Βοζέ, ὑπουργὸς καὶ γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας, παρουσιάσθη ν' ἀναφέρῃ εἰς τὸν Βασιλέα περὶ τινῶν τηλεγραφημάτων, προσφάτως κομισθέντων, καὶ τῷ ἐνεχείρησε μίαν ἐπιστολὴν προερχομένην ἐκ Βαρσοβίας.

Ὁ Βασιλεὺς, ἀνοίξας τὴν ἐπιστολὴν, ἐμειδίασε καὶ ἠρυθρίασεν.

Ἡ κυρία δὲ Κοζέλ τὸν ἠρώτησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἀλλ' ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἠρνήθη νὰ τῆς τὴν δεῖξῃ. Ἡ περιέργεια τῆς κυρίας δὲ Κοζέλ ἐκορυφώθη ἐκ τῆς ἀρνήσεως αὐτῆς, καὶ ἐνῶ ὁ Βασιλεὺς ἐκράτει τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν χεῖρά του, ἐκείνη ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν κλίνην καὶ τὴν ἤρπασεν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο τῆς Ἀνριέττης, ἣτις ἐγνωστοποίησε εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι ἔτεκε κόρην, καὶ τὸν ἠρώτα τί διέτασσε νὰ κάμῃ τὸ τέκνον αὐτό.

— Νὰ τὸ πνίξῃ, ἀνέκραξεν ἡ κ. δὲ Κοζέλ μανιώδης, καὶ μακάρι: νὰ εἰμποροῦσα νὰ πνίξω καὶ τὴν μητέρα μαζί!

Ὁ Βασιλεὺς ἐγέλασε πολὺ διὰ τὴν παράλογον αὐτὴν παραφορὰν τῆς, ἀλλ' ἡ κυρία δὲ Κοζέλ, ἀποδίδουσα μεγίστην σοβαρότητα εἰς τὴν ὑπόθεσιν, τῷ εἶπεν ὅτι ἂν ἀπῆντα εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, καὶ ἂν ἀνεγνώριζε τὸ τέκνον τῆς, θὰ μετέβαινεν ἡ ἰδία εἰς Βαρσοβίαν καὶ θὰ ἐστραγγάλιζε καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδίον.

Ὁ Βασιλεὺς, διὰ νὰ τὴν εἰρηνεύσῃ, τῇ ὑπεσχέθη πᾶν ὅ,τι ἤθελεν. Ἔστειλεν οὖχ ἧττον εἰς τὴν Ἀνριέττην ἐπιστολὴν καὶ χρηματικὸν τι ποσόν.



Μετὰ παρέλευσιν εἴκοσιν ἐτῶν νεαρός τις εὐγενὴς τὸν ὅποιον ὁ Βασιλεὺς εἶχεν ἀναδείξει κόμητα δὲ Ρουτόβσκη, ἀναγνωρίζων αὐτὸν υἱὸν του, (ὁ υἱὸς του οὗτος εἶχε γεννηθῆ ἐκ τῶν ἐρωτικῶν σχέσεων τοῦ Βασιλέως μετὰ τῆς Ὁθωμανίδος Φατμάς), συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ταπεινῆς θέσεως ἐν ἣ εὕρισκετο ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ του εἶχεν ἀποκτήσει ἀπὸ τῆς Ἀνριέττης Δουβάλ, τὴν παρέλαβεν εἰς τὸν οἶκόν του, ἀναμένων τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς τὸν Βασιλέα.

Ἡ εὐκαιρία αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ. Ἡμέραν τινά, ὅτε ὁ Αὐγουστος περιεπάτει εἰς τὸν κῆπον τῶν ἀνακτόρων του, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε κάμει ἐπιθεώρησιν τοῦ τάγματος τῶν σωματοφυλάκων, εἶπεν εἰς τὸν Ρουτόβσκη ὅτι ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν οἱ σωματοφύλακες ἐξετέλουν τὰ γυμνάσια.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Ρουτόβσκη, ὑπάρχουν γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι, λόγῳ τιμῆς, ἐκτελοῦν καλλίτερον τοὺς στρατιωτικὸς ἐλιγμοὺς ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Ἐχω πλησίον μου μίαν κόρην, ἡ ὁποία εἶναι ἀληθῆς ἀμαζών, καὶ ἡ ὁποία ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς Ἰλῆς ἱππικοῦ, θ' ἀπετέλει τὸν ἀνδρειότερον Ἰλαρχον ἐξ ὧν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ. . .

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργον, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς.

— Ἄ! Ἄν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ, μὲ πολλὴν τῆς εὐχαρίστησιν. . .

— Πολὺ τὸ ἐπεθύμουν, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, προθυμότατος νὰ δεχθῇ τὸ πᾶν, ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ γυναικός.

Ὁ Ρουτόβσκη τῷ παρουσίασε τὴν νεάνίδα ὑπὸ στολὴν γρεναδιέρου.

Ὁ Αὐγουστος, ἰδὼν αὐτήν, συνεκινήθη καὶ δὲν ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ τῷ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τῆς: Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς τῆς τῷ



ἐμαρτύρουν ἀρκούντως ὅτι ἦτο θυγάτηρ του. Τὴν ἐφίλησε, τὴν ἀπεκάλεσε κόρην του καὶ τῇ ἔδωκε τὸν τίτλον τῆς κομισσῆς Ὁρσέλσκα. Μετὰ τινὰς ἡμέρας τῇ ἐξησφάλισε γενναίαν πρόσοδον καὶ τῇ ἐδώρησεν ἐξαισιον ἀνάκτορον πολυτελῶς ἐπιπλωμένον.

Ὅταν ἡ θυγάτηρ του ἐγκατεστάθη ἐν τῷ ἀνακτόρῳ της, ὁ Βασιλεὺς διήρχετο ὅλας σχεδὸν τὰς ἐσπέρας του παρ' αὐτῇ καὶ πάντες οἱ αὐλικοὶ του τὸν ἠκολούθουν. Ἡ κόμισσα Ὁρσέλσκα ἀπῆλαυε τῶν δικαιωμάτων νομίμου ἡγεμονίδος.

Καί, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε χρηματίσει ἐρωμένη τοῦ ἀδελφοῦ της, τοῦ κόμητος Ῥουτόσκη, ἐγένετο ἐρωμένη τοῦ ἰδίου πατρός της, τοῦ Βασιλέως Αὐγούστου. Κατόπιν, ὅταν ὁ Πρίγκηψ Φρειδερίκος τῆς Πρωσσίας ἐπεσκέφθη μετὰ τοῦ πατρός του τὴν αὐλὴν τῆς Δρέσδης, συνῆψε μετ' ἐκείνου ἐρωτικὰς σχέσεις, αἵτινες διήρκεσαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Ὁ Αὐγούστος, ζηλοτυπήσας διὰ τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ὁ Φρειδερίκος ἐνέπνευσεν εἰς τὴν ἐρωμένην του, ἐσκέφθη νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτῆς ῥίπτων αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλης γυναικός, τῆς ὡραίας Ἰταλίδος Φορμέρας.

Ἐσπέραν τινά, κατόπιν ἀφθόνου οἰνοποσίας—διότι ὁ Αὐγούστος ἦτον ἐπίσης καὶ Βασιλεὺς τῆς Πολωνίας—ὠδήγησε τὸν Βασιλέα τῆς Πρωσσίας, τὸν πρίγκηπα Φρειδερίκον καὶ τοὺς προσκεκλημένους του, εἰς μίαν ἀπέραντον αἴθουσαν ἐπιπλωμένην μετ' ἀνατολικῆς πολυτελείας.

Αἶφνης ὑψώθη ἐν παραπέτασμα καὶ ἐφάνη οὕτω ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος σοφᾶ, ἐν στάσει Ἀφροδίτης, ἡ ὡραιότερα γυνὴ τὴν ὁποίαν καρδία νεανίου ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ. Λυχνίαὶ ἐπιτηδείως διατεθειμέναι ἐφώτιζον τὴν ὄψασίαν αὐτῆν ὡς διὰ λυκόφωτος. Ἡ μία τῶν κνημῶν της ἐκურτοῦτο, καλύπτουσα κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν ὡς ἐξ ἐλεφαντόδοντος κοιλίαν της· ἡ ἑτέρα ἐξετείνεται μὲ τὴν ἡρεμίαν, τὴν ἐνθυμίζουσαν τὴν εὐκαμψίαν καὶ τὴν χάριν τῶν ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων. Ἡ θαυμασία κόμη της, λελυμένη, ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων της, τοὺς ὁποίους ἐκάλυπτεν ὡς δορά· καὶ τὸ εὐτενὲς στῆθός της ἔλαμπε ῥοδίως ὑπὸ τὸ φῶς ὑφ' οὗ ἐθωπεύετο. Εὐτυχῆς ἐπὶ τῇ καλλονῇ της, εὐτυχεστέρα ἴσως διότι ἐπεδείκνυε τὴν ἀκηλίδωτον γυμνότητά της, ἐμειδία, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς θαλοὺς ἐξ ἠδυπαθείας, ἡμικλειστοὺς· καὶ δύο λακκίσκοι ἐσχηματίζοντο ἐπὶ τῶν παρεῖῶν της ὡς δύο φωλεαὶ φιλημάτων.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας ἦτο μέθυσος, ἀλλὰ Βασιλεὺς ἀγνός· καὶ χριστιανικός· ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς εἰδωλολατρικῆς ταύτης εἰκόνας, ἐσυλλογίσθη τὸν υἱὸν του : Ἀποτόμως, ἔθηκε τὸν πῖλόν του πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ υἱοῦ του καὶ τὸν ἔσυρεν ἔξω τῆς αἰθούσης.

Οἱ ἄλλοι θεαταὶ συνωθῶντο διὰ τοῦ ἀγκῶνος καὶ ἐγέλων κρυφίως. Ἐγνώριζον ὅτι ὁ νεαρὸς Φρειδερίκος ἦτον ἐραστὴς τῆς ἐρωμένης τοῦ Βασιλέως, τῆς κομισσῆς Ὁρσέλσκα.

Τῷ 1728, ὅταν ὁ Αὐγούστος ἀπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὸν Φρειδερίκον Γουλιέλμον Α', ἡ κόμισσα Ὁρσέλσκα τὸν συνώδευσε, καὶ παρεῦρεθῆ, μὲ στολὴν γρεναδιέρου, στολὴν ἐξ ἐρυθρᾶς μετάξης, μὲ τὸν ἀετὸν



τῆς Πολωνίας κεντημένον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, εἰς τὴν μεγάλην ἐπιθεώρησιν, τὴν γενομένην τῇ 31 Μαΐου ἐν Ποτσδάμη.

Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ταξιδίου ἐκείνου ἐπιστροφὴν τῆς ἔτεκεν υἱόν, τὸν ὅποιον ὁ χρονογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀποδίδει εἰς τὸν Πρίγκηπα Φρειδερίκον τῆς Πρωσσίας.



ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΔΡΕΣΔΗ — ΕΝ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ — ΟΙ ΕΞ ΕΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΙ



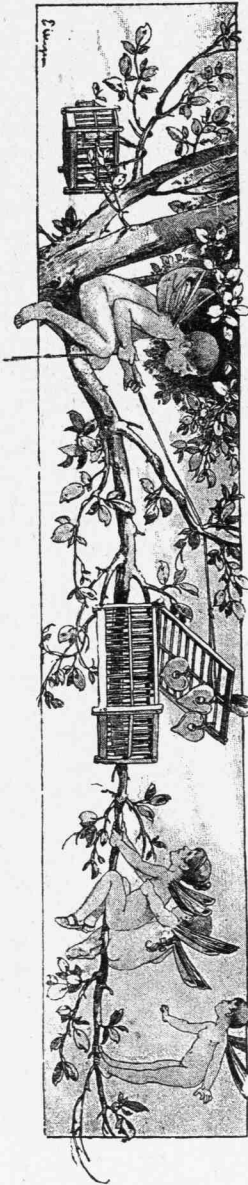
Ν ἡ αἰσθηματικὴ ἀβρότης λαοῦ τινος καθίσταται καταληπτὴ ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν κοσμεῖ τοὺς τάφους, ἡ Δρέσδη καταλαμβάνει τὴν πρώτην θέσιν ὑπὸ ἔποψιν πολιτισμοῦ. Τὰ κοιμητήριά της εἶναι κῆποι, παράδεισοι ἀνθέων.

Τὸ καθολικὸν κοιμητήριον εἶναι ἀγρὸς ῥόδων. Τὰ ῥόδα ἀφθοοῦν καὶ αἱ ῥοδαὶ σχηματίζουν θάμνους, σκιαδάς, ἀνθοῦν ἔκλαμπροι, ἐπὶ τῆς γῆς ἐκείνης τῆς μαλακῆς, τῆς παχυνομένης ἀπὸ τὴν κόριν τῶν νεκρῶν. Τὰ λευκὰ ῥόδα ἔχουν τὴν ὠρότητα τῶν κορασίδων, αἱ ὁποῖαι κοιμῶνται χωρὶς ὄνειρα τὸν αἰώνιον ὕπνον, καὶ τὰ ἐρυθρὰ ῥόδα φαίνονται ἐρυθρὰ ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν κατεσχισμένων καρδιῶν. Διὰ τῶν ἀνοικτῶν χειλέων τῶν ῥόδων τὰ πτώματα τῶν τεθαμμένων ἀναδίδουν θείας ἀναθυμιάσεις, ὀσμάς εὐώδεις καὶ ἐξαισίας. Ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ τῶν νεκρῶν, τὰ ἐξανθοῦντα ἄνθη, ὁ διαγελῶν ἥλιος, τὰ κελαιοῦντα πτηνὰ, ἀποβάλλουν πᾶσαν ἰδέαν θλίψεως καὶ πένθους. Ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δενδροστοιχιῶν αἱ χρυσαλλίδες πετερυγίζουσι, ἐλαφραὶ ὡς ψυχὰ παιδίων καὶ αἱ μέλισσαι βομβοῦν ὡς γερόντων ψυχὰ. Ἐγκαταλείπων τις τὴν ἐπάρατον ζωὴν, ποῦ ἄλλου θὰ ἦναι περισσότερον εὐτυχῆς ἢ ἐκεῖ, ὅπου θ' ἀναπαύηται ἐν μέσῳ τῶν ῥόδων; Καὶ εἰς τὸ εὐχάριστον αὐτὸ καταφύγιον, εἰς τὴν γωνίαν αὐτὴν τῆς ἀτελευτήτου εἰρήνης, τίποτε δὲν ἔρχεται τὴν νύκτα νὰ ταραξῆ τὰς σκιάς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὴν ballade τοῦ Χαίνε, κᾶθηται ἐν κύκλῳ ὑπὸ τὰς ἰτέας διὰ νὰ ἐκμυστηρευθοῦν πρὸς ἀλλήλους καὶ νὰ διηγηθῆ ἕκαστος τὰς ἐρωτικὰς του περιπετείας.

Ἀκούσατε τὸν ποιητὴν. Θὰ ἴδητε πόσον εὐθυμοὶ εἶναι οἱ νεκροὶ εἰς τὰ Γερμανικὰ κοιμητήρια.

Ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης του. Ἐβάδιζεν ὄνειροπολῶν καὶ ταῦτοχρόνως κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ τρόμου ἐκείνου, τὸν ὅποιον αἰσθανόμεθα τὸ μεσονύκτιον εἰς τὰς ἐρήμους ὁδοὺς. Καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο παρὰ τὸ κοιμητήριον οἱ τάφοι ἠτένιζον ἀλλήλους, σοβαροὶ καὶ

σιωπηλοί. Ἐπλησίασε τὸν τάφον ὑπὸ τὸν ὅποιον ἦτο τεθαμμένος ὁ τραγουδιστής. Ἡ σελήνη ἔλαμπε φαεινῇ. Νεφελώδης μορφὴ ὑψοῦτο ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ ἐψιθύριζεν :



« Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, σὲ περιμένω ».

Ἦτον ὁ τραγουδιστής, ὅστις ἐξήρχετο ἐκ τοῦ τάφου του, τοῦ ὑπερκειμένου τῶν ἄλλων μνημείων. Ἐκάθην ἐπὶ τῆς ἐπιτυμβίου πλακός, καὶ ἐδόνησεν ἰσχυρῶς τὰς χορδὰς μιᾶς κιθάρας, ψάλλων μὲ τρέμουσαν φωνήν :

« Ἐέρετε ἀκόμη τὸ παλιὸ τραγοῦδι, χορδαῖς βουβαῖς καὶ ἄγριας, — τὸ τραγοῦδι ἐκεῖνο ποῦ ἄλλοτε ἔκαιγε ταῖς καρδιαῖς; Οἱ ἄγγελοι τ' ὀνομάζουν χαρὰ τ' οὐρανοῦ, οἱ δαίμονες τ' ὀνομάζουν βάσανο τοῦ Ἄδου, οἱ ἄνθρωποι τ' ὀνομάζουν ἔρωτα ! »

Μόλις ἀντήχησεν ἡ τελευταία αὐτῆ λέξις, ἠνοίχθησαν παραχρῆμα πάντες οἱ τάφοι· ἐξῆλθε πληθὺς φαντασμάτων, τὰ ὅποια περιετριγύρισαν τὸν τραγουδιστὴν καὶ ἔκραζαν ἐν χορῶ :

« Ἄχ! Ἐρωτα, ἔρωτα! Ἡ δύναμί σου μᾶς ἐπλάγιασε ἐδῶ καὶ μᾶς ἔκλεισε τὰ μάτια. Γιατί μᾶς ζυπνᾶς τώρα τῆ νύκτα; »

Καὶ ἠκούοντο ὀλολυγμοὶ συγκεχυμένοι, στεναγμοὶ καὶ γογγυσμοὶ, καὶ βοή καὶ βόμβος καὶ κρωγμοὶ καὶ ἔρωτος παράπονα· καὶ ἡ παράφορος πληθὺς τῶν φαντασμάτων περιεκύκλου τὸν τραγουδιστὴν, καὶ ὁ τραγουδιστής μανιωδῶς ἐδόνει τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας!

« Εὐγε! Εὐγε! Πάντοτε τρελλοί! Καλῶς ὠρίσατε! Ἐννοιώσατε τὸ σκοπὸ τοῦ τραγοῦδιού μου! Κοιμῶμαστε βουβοὶ ὅλο τὸ χρόνον, σὰν ἀρκτοπόντικι μέσα ἔς τὰ μνήματά μας. Ἄς γλεντήσωμε ἀπόψε! Κυττάξετε, εἴμαστε μόνον; Μὲ συμπάθειο, ἀδέρφια μου! Ὅταν ἐζούσαμεν, ἤμαστε ὅλοι τρελλοί, θεότρελλοι, ῥιγμένοι μὲ τὰ μούτρα ἔς τὸ πάθος τῆς ἀγάπης. Τώρα ποῦ εἴμαστε μεταξὺ μας καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν μᾶς ἀκούει, ἄς περάσωμε τὴν ὥρα μας διηγῶντας καθένας τὰ βάσανά του! Ἄς μᾶς διηγηθῇ καθένας τί τὸν ἔφερον ἐδῶ, καὶ πῶς τὸν ἐκυνήγησαν καὶ πῶς τὸν ἐβασάνισαν καὶ πῶς τὸν καταξέσχισαν τ' ἄγρια λαγφινικά, οἱ ἔρωτικοὶ πόθοι! »

Τότε προσέβη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου, ἐλαφρὰ ὡς ἄνεμος, μία μορφὴ κάτισχνος, ἡ ὅποια, ὡς νὰ ὑλάκτει, ἐξέβαλε τὰς λέξεις ταύτας :

« Ἦμουν ἓνα ραυτόπουλο, μὲ τὴ βελόνα μου καὶ μὲ τὸ ψαλίδι μου·

ἤμου καλὸς τεχνήτης καὶ γρήγορος, μὲ τὴ βελόνα μου καὶ μὲ τὸ ψαλίδι μου ἔρχεται μιὰ ἡμέρα ἢ ξανθοῦλα κόρη τοῦ μάστορή μου, μὲ τὴ βελόνα της καὶ μὲ τὸ ψαλίδι της, καὶ μοῦ κέντησε τὴν καρδιά, μὲ τὴ βελόνα της καὶ μὲ τὸ ψαλίδι της».

Τὰ φαντάσματα ἐξερράγησαν εἰς θορυβώδη γέλωτα.

Δεύτερον φάντασμα προέβη ἡσύχως καὶ σοβαρῶς.

«Ὁ Ῥινάλδος Ῥιναλδίνης, ὁ Σένδερχαν, ὁ Κάρολος Μῶρ καὶ ἄλλοι ξακουσμένοι ἀρχηγοὶ τῆς συμμορίας, ἦσαν τὰ πρότυπά μου.

» Ἦμου, μὲ συμπάθεια, ἐρωτευμένος, ὅπως κ' ἐκείνοι. κ' ἤμου τρελὸς γιὰ μιὰ γυναῖκα, τὴν πεῖδ ὤμορφη τοῦ κόσμου!

» Κ' ἐστέναζα κ' ἐθρηνοῦσα, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐρωτὰς μου εἶχε ταράξει τὸ μυαλό καὶ μ' εἶχε κάνει ἀφηρημένο, τὸ χέρι μου ἐχώθηκε μιὰ ἡμέρα ἰστὴν τσέπη τοῦ πλαγινοῦ μου.

» Ἡ ἀστυνομία μοῦ ἐζήτησε λόγο, γιατί ἤθελα νὰ σφουγγίσω τὰ ἐρωτικά μου δάκρυα μὲ τὸ μαντήλι τοῦ ἄλλου.

» Καὶ κατὰ τὴν παλαιὰ συνήθεια τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων, μ' ἐπίασαν ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ μ' ἐβρίζαν ἔς τὴ φυλακὴ.

» Ἡ καθιστικὴ ζωὴ δὲν κατώρθωσε νὰ γαληνέψῃ τὴν παραφορὰ τοῦ πάθους μου. Ἐμεινα μέσα ἰστὴ φυλακὴ ἕως ὅτου ὁ θάνατος ἦλθε νὰ μ' ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν κατάστασί μου ἐκείνη, ἡ ὁποία δὲν ἐταίριαζε σὲ μεγάλους ἄνδρας».

Τὰ φαντάσματα ἐξερράγησαν καὶ πάλιν εἰς θορυβώδη γέλωτα. Τρίτον φάντασμα προέβη, ἐψιμυθιωμένον καὶ κατεστολισμένον:

«Ἦμου ἥρωὸς τῆς σκηνῆς καὶ ἐπαιζα τοὺς ρόλους τῶν ἐρωτευμένων. Ἐκραζα μὲ ὄλη τὴ δύναμή μου: «ὦ θεοί!» Ἀνεστέναζα τρυφερώτατα: «Φεῦ!»

» Ὁ καλλίτερός μου ρόλος ἦταν ὁ ρόλος τοῦ Μορτίμερ ἢ Μαρία Στούαρτ ἦταν τόσον εὐμορφη! Καὶ ὅμως, μὲ ὄλας τὰς ἐκφραστικωτέρας κινήσεις μου, δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ μὲ νοιώσῃ.

» Ἐνα βράδυ, ἐκεῖ ποῦ ἴφωναζα μὲ ἀπελπισία ἔς τὸ τέλος τοῦ δράματος:

«Μαρία, ὦ ἀγία γυναῖκα, πάρε τὴ ζωὴ μου!» Ἐτράβηξα δυνατὰ τὸ στιλέτο μου, κ' ἐπληρώθηκα βαθύτατα».

Τὰ φαντάσματα ἐξερράγησαν εἰς θορυβώδη γέλωτα. Τέταρτον φάντασμα προέβη, περιτετυλισμένον μ' ἐπανωφόριον σπουδαστοῦ:

«Ὁ καθηγητὴς ἀπὸ τὴν ἔδρα ἀγόρευε κ' ἐφλυαροῦσε, κ' ἐγὼ ἀκουμπησμένος ἔς τὸ θρανίο μου ἐκοιμώμουν βαθεῖα ἐπροτιμοῦσα χιλιαὶς φοραὶς νὰ εὐρισκόμουν ἰστὴν πλαγινὴ κάμαρη, ὅπου ἐκοιμώταν ἡ χαριτωμένη κόρη τοῦ δασκάλου μου. Μοῦ ἔκανε συχνὰ νοήματα ἀπὸ τὸ παράθυρό της, τὸ λουλουδι: τῶν λουλουδιῶν, ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς μου!

» Καὶ ὅμως τὴ ζωὴ τῆς ψυχῆς μου, τὸ λουλουδι: τῶν λουλουδιῶν τὸ ἔκοψε μιὰ ἡμέρα τὸ κοκκαλιάρικο χέρι ἐνὸς πλουσίου Φιλισταίου. Ἐστεῖλα ἔς τὸ διάβολο τῆς ὤμορφαις καὶ τοὺς ὤμορφους, ἔβαλα ἔς τὸ κρασί μου ὄπιον καὶ ἐκτύπησα τὸ ποτήρι μου μὲ τὸ ποτήρι τοῦ θανάτου!

—» Στήν υγείά σου ! Μοῦ εἶπεν ὁ θάνατος, καί φιληθήκαμε σάν καλοὶ σύντροφοι».

Τὰ φαντάσματα ἐξερράγησαν εἰς θορυβώδη γέλωτα. Πέμπτον φάντασμα προέβη, φέρον βρόγχον περὶ τὸν λαιμόν :

«Ὅταν ἐπίναμε μαζὺ μὲ τὸν κόμητα, μοῦ ἐπαινοῦσε πάντοτε τὰ διαμάντια του καὶ τὴν κόρη του. Τί μὲ μέλλει ἐμένα γιὰ τὰ διαμάντια σου, ἀγαπητέ μου κόμη ! Ἡ κόρη σου μ' ἀρέσει περισσότερο.

» Ἦσαν καλὰ φυλαγμένα καὶ τὰ δύο μὲ μάνδαλα καὶ μὲ κλειδοναῖς, καὶ ὁ κόμης εἶχεν ἓνα σωρὸ δούλους. Ἀλλὰ τί μ' ἐμέλλει μένα γιὰ τοὺς δούλους καὶ γιὰ τὰ μάνδαλα καὶ γιὰ τῆς κλειδοναῖς !

» Ἀνέβηκα μὲ θάρρος τὴν κρεμαστὴ σκάλα, ἐπήδησα μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς ἀγαπημένης μου. Ἄκουσα τότε μιὰ φωνή :— Καλὰ τὰ κατὰφερές, παλληκάρι μου ! Θέλω κ' ἐγὼ μερτικό· καὶ μένα μ' ἀρέσουν τὰ μαργαριτάρια.

» Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος, ὁ ὁποῖος μὲ συνέλαβε, καὶ ἔστη στιγμὴ μ' ἐπεριτριγύρισαν ἓνα σωρὸ δούλοι του.— «Γιὰ σταθῆτε ! Ἐφώναξα, δὲν εἶμαι κλέπτῃς ἐγώ, τὴν ἀγαπημένη μου μονάχα ἤθελα νὰ κλέψω».

» Ἡ δικαιολογίαίς καὶ ἡ διαμαρτυρίαίς μου δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα· μοῦ ἔδσαν τὸ σχοινὶ ἔς τὸ λαιμό, καὶ ὅταν τὸ πρῶτ' ἐβγήκεν ὁ ἥλιος παραξενεύθηκε ποῦ μὲ εἶδε κρεμασμένο».

Τὰ φαντάσματα ἐξερράγησαν εἰς θορυβώδη γέλωτα. Ἐκτον φάντασμα προέβη μὲ μίαν ἰσχυρὰν ἐντομὴν εἰς τὸν λαιμόν :

«Γιὰ νὰ διασκεδάσω μιὰ ἐρωτικὴ μου θλίψι, ἐπήγα κυνήγι· ἐκρατοῦσα τ' ὄπλο μου ἔς τὸ χέρι. Ψῆλά ἀπὸ ἓνα δένδρον ὁ κόρακας ἐκρῶξε : «Κάτω τὸ κεφάλι ! Κάτω τὸ κεφάλι !»

Ἐκαιοφυλακτοῦσα ἓνα περιστέρι. Θὰ τὸ πάγω ἔς τὴν ἀγάπη μου, ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου, καὶ ἐκάρφωνα τὸ κυνηγετικὸ μου μάτι ἀπὸ θάμνο σὲ θάμνο.

» Τί σημαίνει αὐτὸς ὁ θόρυβος ; Μοῦ φάνηκε σάν ν' ἄκουγα τὰ φιλήματα δύο τριγωνιῶν. Προχωρῶ σιγὰ-σιγὰ μὲ τ' ὄπλο μου γεμάτο· ὦ Θεε μου ! Τί βλέπω ; Τὴν ἀγαπημένη μου, τὴν περιστερά μου !

» Ἦταν ἡ περιστέρα μου, ἡ ἀγαπημένη μου· ἓνας ξένος τὴν ἔσφιγκε ἔς τὴν ἀγκαλιά του. Τώρα, ἐπιτήδεις κυνηγέ, σημάδευσε καλά ! Ὁ ξένος ἐξαπλώθηκε κάτω βουτηγμένος ἔς τὸ αἷμά του.



» Ὑστερα ἀπὸ λίγο, σφικτοδεμένος καὶ βαδίζοντας μεταξὺ τῶν ἀκολούθων τοῦ δημίου, ἐπερνοῦσα τὸ δάσος. Ψηλὰ ἀπὸ τὸ δέντρο ὁ κόρακας ἔκρωξε : «Κάτω τὸ κεφάλι! Κάτω τὸ κεφάλι!»

Τὰ φαντάσματα ἐξεφράγησαν εἰς θορυβώδη γέλωτα. Τότε ὁ ἴδιος ὁ τραγουδιστὴς προέβη καὶ αὐτός :

« Ἐτραγούδησα κάποτε ἕνα ὠραῖο τραγοῦδι, τῶρα ἐτελείωσεν· ὅταν ἡ καρδιά κομματιασθῆ μέσα ἔς τὰ στήθη, τὰ τραγοῦδια πετοῦν καὶ φεύγουν ».

Ὁ θορυβώδης γέλως τῶν φαντασμάτων ἐδιπλασιάσθη, καὶ ὁ νεφελώδης ὄμιλος ἐκυμαίνετο ἐν κύκλῳ. Αἴφνης τὸ ὠρολόγιον τοῦ κωδωνοστασίου ἐσήμανε τὴν πρώτην ὥραν, καὶ τὰ φαντάσματα ἔσπευσαν μετὰ βόμβου εἰς τοὺς τάφους των.

Ἄλλ' ἡ ἐπίσκεψίς μας εἰς τὸ κοιμητήριον δὲν παρετάθη μέχρι νυκτὸς διὰ νὰ παρευρεθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰς νεκρικὰς σκηνάς, τὰς ὁποίας τόσον ὠραῖα περιέγραψεν ὁ ποιητής.

(Μετάφρασις ἸΩΑΝ. ΠΟΛΕΜΗ)

VICTOR TISSOT

